

НАРОДНА ПІСНЯ

Іван Франко, відповідаючи на питання, що нового і неповторного вніс український народ у світову культуру, відповідав, що це щонайменше дві речі: поезія Тараса Шевченка та українська пісня.

Те, що народна пісня є душею не тільки українського, а й кожного народу, який її сотворив, є фактом, що не потребує доказів. Однак вартісність української пісні в іншому. Для українського народу, який упродовж останніх 200 літ був винищений на 62% і все-таки вижив, який, незважаючи на всілякі укази й циркуляри, зберіг рідну мову, не було іншого виходу, як створити свій оберіг – пісню. У пісню народ вклав не тільки власну душу, а й генетичну пам'ять.

Тільки український народ, який пройшов тернистий шлях, умів оту текстову інформацію, що зветься поезією, огорнути в мелодію й витворити з того єдину й неповторну пісню, яка до глибини проймає кожне українське серце.

Ця пісня стала ніби його панцирем. Скільки було витрачено сил, щоб пробити той панцир, щоб знищити пісню! Від відкритої зневаги, глумливих ярликів на зразок «хуторянщина» або «шароварщина», до культивування примітивних обробок та цілковитої заборони. Усе сміття, що валялось обіч шляхів нашої пісенної культури, видавалося за зразки, гідні наслідування...

А пісня однаково лишалася символом незнищенності нації та могутності її духу. Який дивовижно свіжий її прадавній корінь, яка глибина почуттів! А головне – народна пісня має дар відроджувати нашу генетичну пам'ять (За Р. Гораком; 215 сл.).